

Ministeriet Ubehageligheder er til ingen Nytte; naar vi alligevel viste det Lidsid ved vor Stemme, finder jeg det vigtigst. Vi kunne skjule Tankerne ved vore Ord, men vi kunne ikke skjule vor Afstemning eller dens Virkning. Den gjør sig gjældende, og vi udrette mange Gange langt mere her i Thinget ved en god Afstemning, end ved at sige mangfoldige Ord. Naar det ærede Medlem for Christed Amts 4de Valgfreds omtalte Ministerne paa en god Maade, idet han sagde, at de vare hæderlige og dygtige, vil vist Ingen af os bestride dette, men det er da sørgeligt, at de ville bruge deres Dygtighed netop paa den Maade, hvorpaa de bruge den. Det er saa klart, som at Ly og Lo er Fire, at de paa dette Sted ikke ville kunne udrette Noget. Det Svar, vi fik paa Mistillidsadressen, viste os jo, at vi fik en faderlig Formaning, men jeg er overbevist om, at en saadan Formaning, om den ogsaa kan have nogen Indflydelse paa de Umyndige, ikke vil bevirke Noget til den gode Side ligeoverfor os, der have overveiet ethvert Skridt, vi gjøre; jeg antager nemlig, at ethvert Medlem nøiagtig har overveiet, hvad han gjør. Jeg er fuldstændig overbevist om, at Ministeriet ikke vil kunne udrette Noget med det nærværende Folkething. Vi ere vistnok ikke saa sangviniske, at vi tro, at en Forkastelse af Finantsloven skal bevirke, at vi lige strax faae vor Billie frem; derpaa tror jeg ikke, at Noget af os tænker, thi vi kunne nok forstaa, at Regjeringen ikke saa let opgiver den Modstand, den har vist. Der er noget Berettiget i, at de gamle Liders Tanker blive ved at holdes faste saalænge som muligt, men naar de finde en saa afgjørende Modstand, som Tilfældet er her i dette Thing, vil jeg sige, at jeg rigtignok vilde finde det klogt, om de, der hævde dem, vilde takke af. Jeg skal derfor anbefale de ærede Medlemmer, at de nu gjøre dette Skridt, hvor alvorligt det end er. Jeg kan ikke tro, at det skulde kunne drage Følger efter sig, som vi skulde komme til at fortryde. Det kan gjerne være, at vi ikke i det Dieblis, vi gjøre dette Skridt, faae Frugterne deraf at se, men jeg er overbevist om, at de ville komme. Naar vi have en virkelig Tro paa det, vi ville, og det, vi kæmpe for, mener jeg, vi ville kunne gjøre et saadant Skridt, thi vi sætte da Alt ind paa at faae den Tanke, hvorpaa vi selv tro, gjort gjældende i Befolkningen. Jeg skal altsaa anbefale, at vi forkaste Finantsloven.

S. Jensen: Ogsaa jeg finder Anledning til at ubtale mig om den vigtige Afstemning, der nu forestaar. Det er egentlig ikke Finantsloven, jeg lægger til Grund for min Afstemning — i saa Fald vilde jeg have stemt for den, idet den har faaet et Indhold, hvorpaa jeg kunde gaa ind — men det er Ministeriets Politikk, jeg ikke kan billige. Ministeriet maatte allerede kunne være bekendt med den Stemning, der bevæger sig i Folket, da

Folkethingsvalgene sidste Gang vare foregaaede. Desuagtet brød Ministeriet sig ikke noget derom, men blev siddende ganske rolig. Derfor Ministeriet imidlertid ikke allerede den Gang havde faaet Klarhed med Hensyn til Folkethingets eller dets Majoritets Stilling, maatte det have faaet det siden, efterat Forhandlingerne vare skedne frem. Ministeriet kunde maasse i en vis Henseende være berettiget til at mene, at det, naar Sagerne kom til Forhandling, gennem den forskellige Klarhed, hvormed de bleve belyste, maasse vilde kunne drage adskillige nye Medlemmer med sig og altsaa forandre den Majoritet, som var kommen tilstede. Efter at det imidlertid har vist sig, at dette ikke lader sig gjøre, efter at det har vist sig, at Majoriteterne staar fast og urokkelige, og at den fastholder og vil gennemføre de Reformmer, hvortil Befolkningen saa haardt trænger, og efterat endelig Ministeriet har set den Adresse, som af Majoriteten er indsendt, forekommer det mig, at det af Alt dette maatte have ladet sig bevæge til at forandre sin Stilling, men det er ikke sket. Man samles her det ene Aar efter det andet; den kostbare Tid gaar bort, og Intet kommer igennem. Dette er en saa uholdbar Stilling, at jeg ikke synes, det er forsvarligt at lade den vedblive, men at man maa forsøge et alvorligt Skridt for dog at se, hvad der kan komme ud deraf. Jeg skal ikke længe fortsætte Begrundelsen af min Afstemning; det vil allerede være klart, hvorfor jeg ikke kan stemme for Finantsloven. Det skulde være en forunderlig Udtalelse, der skulde komme frem fra Ministeriet, hvis jeg skulde stemme for Finantsloven; den maatte i alt Fald komme til at lyde saaledes, at Ministeriet vilde være tilbøjeligt til at træde af, naar denne Rigsdagssamling var sluttet. Hvis Ministeriet havde den Tanke, at det kunde bringe noget Nyttigt ud ved at fortsætte Samlingen, men at det dermed vilde være færdigt, var det muligt, jeg kunde stemme for Finantsloven, idet jeg mener, at man derved egentlig vilde naae det Maal, man tilsigter, men en saadan Udtalelse er ikke kommen, og der er vel neppe nogen Sandsynlighed for, at den vil komme. Ministeriet stiller sig saaledes — i det Mindste synes jeg, man er berettiget til at skjønne saaledes — at naar det blot faar Finantsloven, er det dermed trygt beskyttet bag dens Forfandsninger, og det er da af mindre Betydning, om der kommer Noget ud af den lovgivende Forsamlings Virksomhed eller ikke. Denne Stilling synes mig at være saa uholdbar, at det ikke er til at forsvare at lade den vedblive at gaa upaatakt hen, og jeg vil derfor være med til at forsøge paa, om man ikke kan bringe en mere taalelig Tilstand tilstede. Jeg vil altsaa stemme imod Finantsloven.

Th. Nielsen: Da jeg hørte den høje